

A tak jsem se vydal do temného lesa, abych na vlastní oči viděl, co tyhle čarodějnice praktikují. Zanedlouho jsem je také na mýtince spatřil. Třikrát jsem se musel kupředu podívat, jinak bych svým očím nevěřil. Strašné ženské stály kolem takové té nádoby velké a kovové, zavěšené nad ohněm. A různé věci do té nádoby pak házely. A to vám řeknu, musel jsem si zepředu jednou oči protřít, když pozoroval jsem, jak tam házou také to zvíře lesní, rudé, co rádo kurníky vyžírá. Pak ty ženské zcela nahé kolem ohně tančily a tím lektvarem se mazaly. Nemohl jsem z nich oči spustit, když tu náhle mi někdo zezadu dvakrát na rameno zaklepal a mého krku se dotklo lesklé ostří také té zbraně, co ji dřevorubci k práci potřebují.

Když jsem se otočil, do očí nejstrašnějších jsem se podíval. Byla to žena vysoká a velmi štíhlá a převelice rozzlobeně se tvářila. A to už mi bylo jasné, že mé dny asi sečtené budou. A musel jsem s tou ženštinou pekelnou na mýtinku jít, kde všechny strigy si mě se zájmem obhlédly. Tu praví ta ozbrojená: „My známe tě, alchymisto, a že nám dobře sloužit můžeš, naživu tě necháme“. Dalšího vysvětlení mi ale neposkytla a tu ženské hned do práce se daly. Na nejbližším stromě třikrát zezadu takovou tu zahnutou věc, kterou piráti místo ruky občas nosí, přivázaly. Pak mě jednou smyčkou vpředu také ty končetiny, co blíže ke krku jsou, svázaly a na strom mě pověsily. A tu zase ta hlavní striga povídá: „Teď vypiješ lektvar velmi mocný, který tě plně v naší vůli ponechá a všechny naše rozkazy bez váhání vyplníš“. Pak nádobu vzala, jednou se rychle na přední straně předloktí řízla takovým tím nástrojem, co já si s ním vousy krátím, a několik kapek krve nechala do nádoby stéci. Tu krev pak s něčím smíchala a já tu hnuť vypít musel. Řeknu vám, že v krku to páliło více než ta nejsilnější slivovice a oči se mi slzami naplnily. Pak omdlel jsem a až dalšího dne jsem se ve městě v hostinci vzbudil.

Už začínal jsem pochybovat, zda se to vůbec událo, když tu podivný dopis dostal jsem. A v tom dopise stálo, že na dvůr císaře Rudolfa II se mám opět vydati a seánsi na čtení budoucnosti mu nabídnouti. Pak tam podrobně vypsáno bylo, co všechno mám císaři říkat a jak na jeho otázky odpovídati. Celý ten dopis dost hloupý byl, ale mně už v ten moment jasné bylo, že všechny ty rozkazy bez váhání vyplním. Zkoušel jsem vycouvat, udělal jsem dva kroky zpět, ale jako by na mě tlačila tíha takého to desetiletí, které je ale desetkrát tak dlouhé, a já zjistil, že tuhle kletbu nepřekonám. A tu jsem si hnedka vzpomněl, co se na mýtince v lese událo a s hrůzou si uvědomil, že ty strigy mě plně v moci mají. A věřte mi, že i když se dvakrát dozadu ohlédnu, tak už ani chuť takého toho lahodného moku, co našinci na hektolitry pijí, mě neláká a můj život jenom v otroctví vidím.